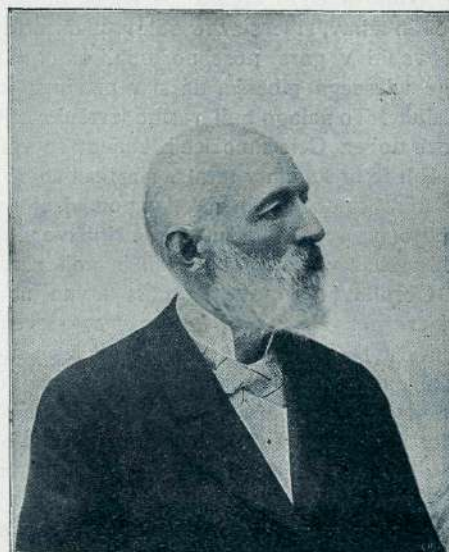

Vzdramimo se, so rekli mladeniči, podali si roke, pobratili se ter za trdno sklenili, da ne nehajo preje, dokler se ne ustanovi slovensko planinsko društvo. Tako beremo v „I. letnem poročilu Sl. pl. društva“. Misel, katera se je spočela v glavah teh treh navdušenih hribolazcev, je kmalu prišla tudi v širše kroge, in 27. II. l. 1893. se je vršil ustanovni občni zbor. Seme, katero se je vsadilo pred desetimi leti, je hitro zraslo v mogočno drevo, ki razprostira svoje košate veje po vsem Slovenskem. Kako hitro je raslo število udov, kaže nam diagram v knjigi „Po desetih letih“, katero je izdalo društvo ob svoji desetletnici. L. 1893. je bilo 225 članov in letos jih ima osrednje društvo s podružnicami vred že l. 1775. Zares lepo število!

Dejstvo, da se je število članov tako hitro namnožilo, nam kaže, kako je bilo društvo potrebno in — delavno. Dela je bilo in ga je še res ogromno. Nikakor bi ga ne moglo zmagovati eno samo društvo. Vrle podružnice so pa pripomogle, da je „Slovensko pl. društvo“ po desetih letih lahko stopilo pred slovensko javnost z zavestjo, da je kos svoji nalogi, da je storilo več, kakor se je pričakovalo od njega.

Že v prvih letih svojega obstanka si je društvo priklopilo par podružnic. Kmalu so se začeli po vsem Slovenskem gibati prijatelji hribolastva in ustanavljati podružnice. Vseh skupaj je že deset. Prvi sta se ustanovili kamniška in savinjska. Njima so sledile radovljiška, soška, češka, kranjska, ziljska, podravska, kranjsko-gorska in ajdovsko-vipavska.

Neumornemu delu osrednjega društva in njegovih podružnic se moramo zahvaliti, da imajo naše planine slovensko lice, da se na slovenskih gorah čutimo domače. Ako bi „Slov. plan. društvo“ ne bilo

Dr. Karol Chodounský,
častni član „Slov. planinskega društva.“

storilo nič družega, kakor to, da vé tujec in domačin, da so naše planine slovenske, bi bilo že zadosti. Toda njegov blagodejni vpliv na napredek slovenskega naroda je veliko večji. Poudarjati moramo, da „Slov. plan. društvo“ ni sportno, marveč med narodom in za narod delujoče društvo. Ako pogledamo v poletnem času v naše gorske kraje, n. pr. na Gorenjsko, v Savinjsko dolino itd. vidimo, da pohaja vanje nepri- merno več gostov, domačih in tujih, kakor prejšnja leta. To je zasluga „Slov. planin. društva.“ Ono seznanja domačine s krasotami domovine, ter jih opominja, naj ne hodijo iskat na tuje, kar imajo doma v obilici. Društvo je pa privabilo tudi druge Slované, zlasti brate Čehe, kateri obiskujejo vsako leto v večjem številu naše gore in doline. Koliko gmotnega dobička ima naš narod od tega, spoznamo, ako pomislimo, da ostane doma denar, kateri bi sicer šel na tuje, in da ga prinesejo tujci mnogo v deželo. — „Zdrava duša v zdravem telesu“ pravi pregovor, in po pravici. Zdravemu in krepkemu narodu se ni treba bati pogina; njegov obstanek je zagotovljen. Nasprotno se pa slaboten narod bliža propadu, ako tudi duševno nadkriljuje druge manj omikane narode. Zato se tudi v naši dobi tako zelo naglašja potreba telovadbe. „Slov. plan. društvo“ je pa pokazalo Slo- vencem najboljšo telovadnico — gore. Na planinah se krepi um in telo. Živ dokaz, kako dobro vpliva hribolastvo na zdravje, nam je starosta slovenskih hribolazcev Fran Kadilnik. Mož ima že skoraj osem križev na hrbtu, kateri ga pa prav nič ne teže, in gotovo želi, da bi mu jih Bog pridal še nekaj. Vkljub visoki starosti pa gre vsak prosti dan, ob vsakem vremenu na Sv. Jošt. Gori grede naredi „bližnjico“ čez Šmarjetno goro; na povratku pa stopi še malo na Šmarno goro. Glavo mu je sicer pobelil sneg,

Fran Kadilnik.